Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

20 декември 2017 година*

„Преюдициално запитване — Енергопотребление — Сектор на природния газ — Сигурност на доставките на природен газ — Регламент (ЕС) № 994/2010 — Задължение на предприятията за природен газ да предприемат мерки за гарантиране на доставките на газ към защитените клиенти — Член 2, втора алинея, точка 1 — Понятие за защитени клиенти — Член 8, параграф 2 — Допълнително задължение — Член 8, параграф 5 — Възможност за предприятията за природен газ да изпълнят задължението си на регионално равнище или на равнище Съюз — Национална правна уредба, която налага на доставчиците на природен газ допълнително задължение да поддържат запаси от природен газ с приложно поле, включващо клиенти, които не са сред „защитените клиенти“ по смисъла на Регламент № 994/2010 — Задължение за поддържане на запаси, 80 % от които трябва да са на територията на съответната държава членка“

По дело C-226/16

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Conseil d'État (Франция) с акт от 15 април 2016 г., постъпил в Съда на 22 април 2016 г., в рамките на производство по дело

Eni SpA,

Eni Gas & Power France SA,

Union professionnelle des industries privées du gaz (Uprigaz)

срещу

Premier ministre,

Ministre de l'Environnement, de l'énergie et de la Mer,

в присъствието на:

Storengy,

Total Infrastructures Gaz France (TIGF),

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: J. L. da Cruz Vilaça, председател на състава, E. Levits, A. Borg Barthet (докладчик), M. Berger и F. Biltgen, съдии,

* Език на производството: френски.

генерален адвокат: P. Mengozzi,

секретар: V. Giacobbo-Peyronnel, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 16 март 2017 г.,

като има предвид становищата, представени:

– за Eni SpA и Eni Gas & Power Франция SA, от C. Lefort, M. Dantin и A. Soloshchenkov, адвокати,

– за Union professionnelle des industries privées du gaz (Uprigaz), от N. Autet и G. Marson, адвокати,

– за Storengy и Total Infrastructures Gaz France (TIGF), от C. Le Bihan-Graf и L. Rosenblieh, адвокати,

– за френското правителство, от D. Colas, R. Coesme, S. Horrenberger и A. Daly, в качеството на представители,

– за полското правителство, от B. Majczyna, M. Rzotkiewicz и K. Rudzińska, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от M. Patakia и O. Beynet, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 26 юли 2017 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване е относно тълкуването на член 8, параграфи 2 и 5 от Регламент (ЕС) № 994/2010 на Европейския парламент и на Съвета от 20 октомври 2010 година относно мерките за гарантиране на сигурността на доставките на газ и за отмяна на Директива 2004/67/ЕО на Съвета (ОВ L 295, 2010 г., стр. 1).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Eni SpA и Eni Gas & Power France SA (наричани по-нататък заедно „Eni“) и Union professionnelle des industries privées du gaz (Uprigaz) (Професионален съюз на частните производители на природен газ), от една страна, и Premier ministre (Министър председател, Франция) и ministre de l'Environnement, de l'Énergie et de la Mer (министър на околната среда, енергетиката и морето, Франция), от друга страна, относно законосъобразността на Декрет № 2014-328 от 12 март 2014 г. за изменение на Декрет № **2006-1034 от 21 август 2006 г. relatif à l'accès aux stockages souterrains de gaz naturel (относно достъпа до съхраняваните под земята запаси от природен газ) (JORF от 14 март 2014 г., стр. 5283**, наричан по-нататък „Декрет № 2014-328“).

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съгласно съображения 5, 9, и 10 от Регламент № 994/2010:

„5) При сегашните мерки относно сигурността на доставките на газ обаче, предприети на равнище Съюза, държавите членки все още разполагат с голяма свобода на действие в избора на мерки. Когато е застрашена сигурността на доставките за дадена държава членка, съществува категорично рискът мерките, разработени едностранно от тази държава членка, да излагат на опасност правилното функциониране на вътрешния пазар на газ и доставките на газ за клиентите.Случилото се неотдавна показа доколко реален е този риск. За да може вътрешният пазар на газ да продължи да функционира дори и в условия на недостиг в доставките, е необходимо да се предвиди солидарност и координиране в отговор на кризите в доставките, както по отношение на превантивните действия, така и по отношение на реакцията на конкретни случаи на прекъсване на доставките.

[…]

(9) Един крупен срив в доставките на газ към Съюза може да засегне всички държави членки, Съюза като цяло и страните по Договора за създаването на енергийна общност, подписан в Атина на 25 октомври 2005 г. [(ОВ L 198, 2006 г., стр. 18)]. Той може също да доведе до голяма стопанска вреда в цялата икономика на Съюза. По подобен начин прекъсването на доставките на газ може да има тежки социални последици, по-специално за уязвимите групи клиенти.

(10) Някои клиенти, включващи inter alia битови клиенти и клиенти, предоставящи съществени социални услуги, като например здравеопазване и грижи за деца, образование и други социални услуги, както и услуги, без които е невъзможно функционирането на дадена държава членка, са особено уязвими и могат да се нуждаят от защита. Една широка дефиниция на такива защитени клиенти не следва да противоречи на европейските механизми за солидарност.“

4 Член 2, втора алинея от този регламент гласи:

„[…] прилагат [се] и следните определения:

1) „защитени клиенти“ означава всички битови клиенти, които са свързани към газоразпределителна мрежа, и освен това може да обхваща, когато съответната държава членка реши:
   а) малки и средни предприятия, стига те да са свързани към газоразпределителна мрежа, както и важни обществени услуги, при условие че са свързани с газоразпределителна или газопреносна мрежа и при условие че всички тези допълнителни клиенти не представляват повече от 20 % от крайното потребление на газ, и/или
   б) инсталации за централно отопление, доколкото те доставят отопление на битови клиенти и на клиентите, посочени в буква а), при условие че тези инсталации не са в състояние да преминат на други горива и са свързани с газоразпределителна или газопреносна мрежа.

[…]“.

5 Член 3, параграф 6 от този регламент предвижда:

„Мерките, с които се гарантира сигурността на доставките и които се съдържат в превантивните планове за действия и в плановете за действия при извънредни ситуации, са ясно определени, прозрачни, недискриминационни и подлежат на проверка, не изкривяват ненужно конкуренцията и резултатното функциониране на вътрешния пазар на природен газ и не излагат на опасност сигурността на доставките на газ на други държави членки или на Съюза като цяло“.

6 Според член 8 от същия регламент, озаглавен „Стандарт за доставки“:

„1. Компетентният орган изисква от предприятията за природен газ, определени от него, да предприемат мерки, за да гарантират доставките на газ към защитените клиенти в държавата членка в следните случаи:

а) екстремни температури в продължение на период от седем дни, настъпващ със статистическа вероятност веднъж на 20 години;

б) всеки период от най-малко 30 дни на изключително високо търсене на газ, настъпващ със статистическа вероятност веднъж на 20 години; и

в) за период от най-малко 30 дни в случай на прекъсване на най-голямата единична газова инфраструктура в средностатистически зимни условия.

Компетентният орган определя предприятията за природен газ, посочени в първа алинея, най-късно до 3 юни 2012 г.

2. Всеки стандарт за повишени доставки, надхвърлящ периодите от 30 дни, посочени в параграф 1, букви б) и в), или всяко допълнително задължение, наложено от съображения за сигурност на доставките на газ, се основава на оценката на риска, посочена в член 9, отразява се в превантивния план за действия и:

а) отговаря на изискванията на член 3, параграф 6;

б) не изкривява неоправдано конкуренцията или възпрепятства функционирането на вътрешния пазар на газ;

в) не оказва отрицателно влияние на способността на никоя друга държава членка да доставя природен газ на своите защитени клиенти в съответствие с настоящия член в случай на национална извънредна ситуация, извънредна ситуация на равнище Съюза или регионална извънредна ситуация; и

г) отговаря на критериите, посочени в член 11, параграф 5, в случай на извънредна ситуация на равнище Съюза или даден регион.

В дух на солидарност, компетентният орган определя в превантивния план за действия и в плана за действия при извънредни ситуации как всяко нарастване на стандарта за доставки или всяко допълнително задължение, наложено на предприятията за природен газ, може да бъде временно намалено в случай на извънредна ситуация на равнище Съюза или регионална извънредна ситуация.

3. След периодите, определени от компетентния орган в съответствие с параграфи 1 и 2, или при по-тежки условия от тези, определени в параграф 1, компетентните органи и предприятията за природен газ се стремят да запазят, доколкото е възможно, доставките на газ, по-специално за защитените клиенти.

4. Наложените на предприятията за природен газ задължения за изпълнение на стандартите за доставки, определени в настоящия член, се прилагат без дискриминация и не трябва да създават ненужна тежест за тези предприятия.

5. Предприятията за природен газ могат по целесъобразност да изберат да изпълняват тези задължения на регионално равнище или на равнище Съюза. Компетентният орган няма право да изисква определените в настоящия член стандарти да бъдат изпълнени въз основа на инфраструктура, намираща се само на негова територия.

6. Компетентният орган гарантира, че са създадени условия за доставки към защитените клиенти, без това да засяга правилното функциониране на вътрешния пазар на газ, и на цена, отчитаща пазарната стойност на доставките“.

7 В член 11 от Регламент № 994/2010 относно реакцията от страна на Съюза и на регионално равнище при извънредни ситуации в параграф 5 е предвидено следното:

„Държавите членки и по-специално компетентните органи гарантират, че:

а) не се въвеждат мерки, които неоправдано ограничават притока на газ в рамките на вътрешния пазар, по всяко време, и по-конкретно притока на газ до засегнатите пазари;

б) не се въвеждат мерки, които могат да застрашат сериозно положението с доставките на газ в друга държава членка; както и

в) трансграничният достъп до инфраструктурата в съответствие с [Регламент (ЕО) № 715/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно условията за достъп до газопреносни мрежи за природен газ и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1775/2005 (ОВ L 211, 2009 г., стр. 36)] се поддържа, доколкото е възможно технически и от гледна точка на безопасността, съгласно плана за действия при извънредни ситуации“.

Френското право

8 Във Франция поддържането на запаси от природен газ е уредено в разпоредбите на членове L. 421-1—L. 421-16 от Code de l’énergie (Кодекс на енергетиката). Тези разпоредби организират достъпа до газовите хранилища в рамките на задълженията за обществени услуги на доставчиците да гарантират непрекъснати доставки дори при екстремни положения.

9 Съгласно член L. 421-3 от този кодекс:

„Хранилищата за природен газ създават възможност да се осигури с приоритет:

1° Доброто функциониране и балансиране на мрежите, свързани с подземните хранилища за природен газ;

2° Пряко или непряко задоволяване на нуждите на битовите клиенти и на тези от другите клиенти, които не са приели да сключат договор с възможност за прекъсване на снабдяването, или които осигуряват изпълнението на задачи в обществен интерес;

3° Спазването на другите задължения за обществени услуги, предвидени в член L. 121-32“.

10 Член L. 421-4, първа алинея от този кодекс гласи:

„Всеки доставчик трябва да притежава във Франция, към 31 октомври всяка година, пряко или непряко чрез посредничеството на представител, достатъчни запаси от газ, като се вземат предвид и другите негови инструменти за модулация, за да изпълнява през периода от 1 ноември до 31 март договорните си задължения за пряко или непряко снабдяване на клиенти, посочени в трета алинея на член L. 421-3. […]“.

11 Съгласно член L. 421-7 от Code de l’énergie (Кодекс на енергетиката) условията и правилата за прилагане, по-специално на член L. 421-4, се определят с декрет на Conseil d’État (Държавен съвет).

12 В Декрет № 2006/1034 от 21 август 2006 г. относно достъпа до подземните хранилища на природен газ (JORF от 23 август 2006 г., стр. 12370, наричан по-нататък „Декрет № 2006-1034“), приет въз основа на член L. 421-7 Code de l’énergie (Кодекс на енергетиката), се уточняват условията за организиране на достъпа до хранилищата на природен газ. От акта за препращане се установява, че в този декрет е предвидено, от една страна, предоставянето на всеки доставчик на природен газ на права на достъп до капацитета за съхранение или „права на съхранение“, определяни в зависимост от неговия клиентски портфейл, за да му бъде дадена възможност да снабдява тези клиенти през зимния период, и от друга страна, установяване на задължения в тежест на тези доставчици, по-конкретно относно поддържането на минимум запаси в началото на зимния период.

13 Член 9 от Декрет № 2014-328, изменя Декрет № 2006/1034, като предвижда по-специално, че задълженията на доставчиците за съхранение се изчисляват в зависимост от „правата за съхранение“, съответстващи вече не само на годишното потребление на техните битови клиенти и на клиентите им, извършващи дейности от общ интерес, както предвижда Декрет № 2006-1034 в предишната си редакция, но също и на потреблението на клиенти, свързани към разпределителната мрежа, които не са приели да сключат договор с възможност за прекъсване на снабдяването. В замяна на това Декрет № 2014-328 намалява процента на задълженията за съхранение на запаси от 85 % на 80 % от правата на съхранение.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

14 С две жалби от 12 и 14 май 2014 г. Eni и Uprigaz сезират Conseil d’État (Държавен съвет, Франция) с искане за отмяна на Декрет № 2014-328 поради превишаване на правомощията.

15 В жалбите си ENI и UPRIGAZ изтъкват наред с другите доводи, че този декрет не е съобразен с разпоредбите на Регламент № 994/2010. Всъщност този декрет, от една страна, разширявал неправомерно съдържанието на определението за защитени клиенти по член 2, втора алинея, точка 1 от този регламент. От друга страна, в нарушение на член 8, параграф 5 от посочения регламент той налагал на доставчиците на природен газ задължението да разполагат във Франция наличностите на капацитета за съхранение.

16 В това отношение запитващата юрисдикция отбелязва, на първо място, че Декрет № 2014-328 включва в националното определение за „защитени клиенти“ небитовите клиенти, свързани към разпределителната мрежа, които не са приели да сключат договор с възможност за прекъсване на снабдяването и които не са непременно „малки и средни предприятия“ по смисъла на член 2, втора алинея, точка 1, буква а) от Регламент № 994/2010. Поради това възприетото в декрета определение за защитени клиенти надхвърляло съдържанието на определението в този регламент. Въпреки това френските органи поддържат, че тези допълнителни клиенти са

неголеми обекти, които, дори да принадлежат на големи предприятия, имат редица общи характеристики с малките и средните предприятия.Според тези органи такова разширено определение освен това било свързано с допълнителните задължения, които държавите членки могат да наложат в съответствие с член 8, параграф 2 от посочения регламент поради съображения за сигурност на доставките на природен газ

17 При това положение законосъобразността на Декрет № 2014-328 ще зависи от отговора на въпроса дали втората посочена разпоредба трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска държава членка да налага на доставчиците на природен газ допълнителни задължения, произтичащи от включването сред „защитените клиенти“ — чието потребление допринася за определяне на обхвата на задълженията за съхранение с цел осигуряване на непрекъснатост на доставките на газ — на клиенти, които не са посочени в член 2, втора алинея, точка 1, буква а) от Регламент № 994/2010.

18 На второ място, запитващата юрисдикция отбелязва, че за да се гарантират на клиентите непрекъснати доставки на газ, член L. 421-4 от Code de l’énergie (Кодекс на енергетиката) налага на доставчиците да разполагат във Франция с достатъчни запаси от природен газ, като се вземат предвид и другите им инструменти за модулация, и че Декрет № 2014-328 предполага 80 % от правата за съхранение на запаси да бъдат осъществени на национална територия, като се предвижда все пак, че министърът на енергетиката взема предвид другите инструменти за модулация на доставчика на природен газ, за да прецени дали капацитетът на съхранение, с който той разполага, е достатъчен, за да се гарантира изпълнението на задължението му за съхранение. Следователно законосъобразността на Декрет № 2014-328 зависи и от отговора на въпроса дали разпоредбите на член 8, параграф 5 от Регламент № 994/2010 допускат държава членка да налага на доставчиците на природен газ такива задължения.

19 При тези обстоятелства Conseil d’État (Държавен съвет) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Следва ли член 8, параграф 2 от [Регламент № 994/2010] да се тълкува в смисъл, че не допуска държава членка да налага на доставчиците на природен газ допълнителни задължения, произтичащи от включването сред „защитените клиенти“ — чието потребление допринася за определяне на обхвата на задълженията за съхранение с цел осигуряване на непрекъснатост на доставките на газ — на клиенти, които не са посочени [в член 2, втора алинея] от този регламент?

2) Следва ли [член 8, параграф 5 от Регламент № 994/2010] да се тълкува в смисъл, че не допуска държава членка да налага на доставчиците на природен газ задължения, свързани с обема на съхранявания газ и със съответния дебит на извличане, както и свързани с притежаването на капацитет за съхранение, отпуснат по силата на правата, съответстващи на задължението за съхранение на запаси на територията на тази държава членка, като същевременно предвижда при преценката на капацитета за съхранение на доставчик министърът да вземе предвид и другите инструменти за модулация, с които този доставчик разполага?“.

По преюдициалните въпроси

Предварителни бележки

20 Следва да се припомни, че Съдът вече е имал повод да се произнесе по свободата на действие, с която разполагат държавите членки във връзка със снабдяването с природен газ, и то в контекста на Директива 2004/67/ЕО на Съвета от 26 април 2004 година относно мерките за

гарантиране сигурността на снабдяването с природен газ (**ОВ L 127, 2004 г., стр. 92; Специално издание на български език 2007 г., глава 12, том 2, стр. 120**), която въвежда за първи път правна уредба на равнище Съюза, чиято цел е да се гарантира сигурността на снабдяването с природен газ, и предхожда Регламент № 994/2010.

21 Така Съдът вече е приел, че тази директива само определя рамка, в която държавите членки трябва да определят общите политики за сигурността на снабдяването, и както следва от съображение 3 от нея, тя била само един минимален общ подход по отношение на сигурността на снабдяването с природен газ. Съдът заявява също, че посочената директива оставя голяма свобода на действие на държавите членки при определяне на средствата за постигане на преследваните от нея цели (вж. в този смисъл решение от 17 юли 2008 г., Комисия/Испания, C-207/07, непубликувано, EU:C:2008:428, т. 43 и 44).

22 Докато Директива 2004/67 оставя голяма свобода на действие на държавите членки при избора на мерките за гарантиране на сигурността на доставките на природен газ, то от съображение 5 от Регламент № 994/2010 ясно личи, че той е приет с цел да се ограничи повече тази свобода на действие, за да се избегне възможността разработени едностранно от държава членка мерки да излагат на опасност правилното функциониране на вътрешния пазар на природен газ и снабдяването с природен газ в другите държави членки.

По първия въпрос

23 С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 8, параграф 2 от Регламент № 994/2010 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като разглежданата по делото в главното производство, която налага на доставчиците на природен газ задължение за съхранение на природен газ, в приложното поле на което са включени клиенти, които не са сред „защитените клиенти“, изброени в член 2, втора алинея, точка 1 от този регламент.

24 Следва да се припомни, че както се установява от неговия член 8, параграф 1, Регламент № 994/2010 задължава държавите членки в случаите, изброени в тази разпоредба, да гарантират доставките на природен газ за някои клиенти, наречени „защитени клиенти“.

25 В това отношение от член 2, втора алинея, точка 1 от Регламент № 994/2010 се установява, че съдържащото се в него понятие „защитени клиенти“ се отнася, от една страна, до категорията „битови клиенти, които са свързани към газоразпределителна мрежа“ и от друга страна, когато държава членка реши, до две други категории, определени съответно в член 2, втора алинея, точка 1, буква а) и в член 2, втора алинея, точка 1, буква б) от този регламент.

26 Конкретно, когато става въпрос за категорията, посочена в член 2, втора алинея, точка 1, буква а) от Регламент № 994/2010, тази разпоредба предвижда, че държавите членки могат да считат за защитени клиенти „малки и средни предприятия, стига те да са свързани към газоразпределителна мрежа, както и важни обществени услуги, при условие че са свързани с газоразпределителна или газопреносна мрежа и при условие че всички тези допълнителни клиенти не представляват повече от 20 % от крайното потребление на газ“.

27 В настоящия случай френското правителство твърди, че като включва сред защитените клиенти по смисъла на националното право не само битовите, но също така „небитовите клиенти, свързани към разпределителната мрежа, които не са приели да сключат договор с възможност за прекъсване на снабдяването“, Декрет № 2014-328 не излиза извън пределите на определението за защитени клиенти, предвидено в член 2, втора алинея, точка 1, буква а) от Регламент № 994/2010 Тази категория клиенти всъщност включвала малки структури, каквито са малките предприятия, малките представителства на големи предприятия, малки търговски

обекти, принадлежащи на интегрирани мрежи, или малките промишлени съоръжения, принадлежащи на по-големи предприятия, тъй като по-големите структури са свързани не с мрежата за разпределение, а пряко с преносната система.

28 Във връзка с това френското правителство изтъква, че посочването в член 2, втора алинея, точка 1, буква а) от Регламент № 994/2010 на „малки и средни предприятия“ трябва да се разбира в смисъл, че то не се отнася само до структурите, които имат правен статут на малки и средни предприятия, а с оглед на целите на този регламент, в смисъл че включва също структурите, които фактически представляват самостоятелни обекти, консумиращи обем природен газ колкото едно малко или средно предприятие.

29 Такова тълкуване на понятието за „защитени клиенти“ по смисъла на тази разпоредба обаче не може да се възприеме.

30 Във връзка с това следва да се отбележи, че всички клиенти, които не са приели да сключат договор с възможност за прекъсване на снабдяването, не попадат в категориите, изброени в член 2, втора алинея, точка 1, буква а) от Регламент № 994/2010. По-конкретно, безспорно е, че малките представителства на големи предприятия, малките търговски обекти, принадлежащи на интегрирани мрежи, или малките промишлени съоръжения, принадлежащи на по-големи предприятия, не са „малки или средни предприятия“ в обичайния смисъл на този израз, което впрочем признава френското правителство.

31 В това отношение обстоятелството, че потреблението на природен газ на такива структури евентуално е аналогично на това на малко или средно предприятие, няма значение. Наистина, както следва от съображения 9 и 10 от Регламент № 994/2010, изброяването на „защитените клиенти“ в член 2, втора алинея, точка 1, буква а) от него не се основава толкова на обема на потреблението на газ на тези клиенти, колкото на специалната защита, от която те имат нужда в случай на прекъсване на доставките на природен газ поради тяхната уязвимост.

32 Впрочем, обратно на това, което твърди същото правителство, посочените структури и малките или средните предприятия не се нуждаят в еднаква степен от защита срещу евентуални прекъсвания на доставките на природен газ. Наистина, както отбелязва генералният адвокат в точка 59 от заключението си, принадлежността към предприятие, към група или към интегрирана мрежа със значителни размери позволява на тези структури да разполагат с икономически и технически ресурси, с които обикновено малките или средните предприятия не разполагат и които могат да позволят на тези структури да се справят с такова прекъсване на доставките.

33 Поради това следва да се разгледа въпросът дали държава членка може на основание член 8, параграф 2 от Регламент № 994/2010 да наложи на доставчиците на природен газ мерки, целящи да се гарантират доставките на природен газ на кръг от клиенти, по-широк от този на „защитените клиенти“, изброени в член 2, втора алинея, точка 1, буква а) от този регламент.

34 В това отношение от член 8, параграф 2 от Регламент № 994/2010 следва, че държавите членки имат възможност да приемат два вида мерки, които предвиждат повече от мерките, които държавите членки са длъжни да наложат на предприятията за природен газ, определени от тях в съответствие с член 8, параграф 1 от този регламент, и които се ограничават, както беше припомнено в точка 24 от настоящото решение, до защитените клиенти.

35 От една страна, държавите членки могат да предвидят „стандарт за повишени доставки“, т.е. както следва от текста на член 8,параграф 2 от този регламент, мерки с продължителност, надхвърляща периода от 30 дни, посочен в член 8, параграф 1, букви б) и в) от същия регламент. Следователно тази възможност се отнася не до разширяването на приложното поле на тези мерки спрямо лицата, а до удължаването на срока на тяхното прилагане.

36 От друга страна, същите държави членки могат да наложат на предприятията за природен газ „допълнително задължение“ от съображения за сигурност на доставките на природен газ. В това отношение използването на думата „допълнително“ разкрива факта, че става въпрос за допълнителни задължения от друго естество, различно от това на мерките, посочени в член 8, параграф 1 от Регламент № 994/2010, към който впрочем член 8, параграф 2 от този регламент не препраща във връзка с тези задължения.

37 Затова, както отбелязва генералният адвокат в точка 67 от заключението си, от текста на член 8, параграф 2 от Регламент № 994/2010 следва, че по принцип няма пречка държава членка да предвиди допълнително задължение в тежест на предприятията за природен газ, което да се прилага за клиенти, които не са „защитени клиенти“, от изброените в член 2, втора алинея, точка 1 от този регламент.

38 Все пак също от самия текст на тази разпоредба следва, че възможността за държава членка да наложи такова допълнително задължение на предприятията за природен газ, е поставена в зависимост от спазването на изложените в нея стриктни условия.

39 В случая запитващата юрисдикция трябва да прецени дали установяването с Декрет № 2014-328 в тежест на доставчиците на природен газ на допълнително задължение за съхранение на природен газ, чието приложно поле включва всички клиенти, свързани към газоразпределителната мрежа, които не са приели да сключат договор с възможност за прекъсване на снабдяването и които не попадат непременно сред „защитените клиенти“, изброени в член 2, втора алинея, точка 1, буква а) от Регламент № 994/2010, отговаря на така посочените в член 8, параграф 2 от този регламент условия.

40 В светлината на всичко изложено по-горе на първия преюдициален въпрос следва да се отговори, че член 8, параграф 2 от Регламент № 994/2010 трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която налага на доставчиците на природен газ задължение за съхранение на природен газ, чието приложно поле включва клиенти, които не са сред изброените в член 2, втора алинея, точка 1 от този регламент защитени клиенти, стига да са спазени условията, предвидени в първата от тези две разпоредби, което запитващата юрисдикция трябва да провери.

По втория въпрос

41 С втория си преюдициален въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 8, параграф 5 от Регламент № 994/2010 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която налага на доставчиците на природен газ задължение да съхраняват запаси от природен газ на нейна територия, за да гарантират сигурността на доставките в случай на криза, като същевременно предвижда, че при преценка на капацитета за съхранение на доставчика компетентният орган следва да вземе предвид и другите „инструменти за модулация“, с които този доставчик разполага.

42 Във връзка с това следва да се отбележи, че според член 8, параграф 5, първо изречение от Регламент № 994/2010 предприятията за природен газ могат по целесъобразност да изберат да изпълняват наложените им задължения за изпълнение на стандартите за доставки, предвидени в член 8 от този регламент, на регионално равнище или на равнище Съюза.

43 Освен това според член 8, параграф 5, второ изречение от този регламент компетентният орган няма право да изисква определените в този член стандарти да бъдат изпълнени въз основа на инфраструктура, намираща се само на негова територия.

44 В случая член 9 от Декрет № 2014-328 във връзка с член L. 421-4 от Code de l'énergie (Кодекс на енергетиката) налага на доставчиците на природен газ задължението към 31 октомври всяка година да имат на френска територия запаси от природен газ, съответстващи поне на 80 % от правата на съхранение, свързани с потребителите, включени в периметъра на задължението, като същевременно предвижда, че за да провери дали доставчикът изпълнява задълженията си, компетентният министър взема предвид другите инструменти за модулация, с които разполага доставчикът.

45 Такава правна уредба, доколкото налага на доставчиците да съхраняват задължително и изключително във Франция достатъчни запаси от природен газ, за да изпълнят задълженията си за гарантиране сигурността на доставките в случай на криза, е несъвместима с член 8, параграф 5, второ изречение от Регламент № 994/2010, който, както беше припомнено, забранява на компетентния орган да изисква определените в член 8 от този регламент стандарти да бъдат изпълнени въз основа на инфраструктура, намираща се само на националната територия на съответната държава членка.

46 Макар да е вярно, че френското законодателство позволява на компетентния министър да вземе предвид „другите инструменти за модулация“ на съответния доставчик на природен газ, запитващата юрисдикция не дава достатъчно сведения, въз основа на които да може да се разбере какво е естеството и практическото значение на преценката, която компетентният орган трябва да направи в това отношение.

47 Във връзка с това посочената юрисдикция трябва да тълкува националното право и да провери дали дадената от националната правна уредба възможност на компетентния орган „да вземе предвид другите инструменти за модулация“ на съответните доставчици, им гарантира реална възможност да изпълняват задълженията си на регионално равнище или на равнище Съюза.

48 С оглед на изложеното по-горе на втория преюдициален въпрос следва да се отговори, че член 8, параграф 5 от Регламент № 994/2010 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която налага на доставчиците на природен газ да спазват задълженията си за съхраняване на запаси от природен газ, за да се гарантира сигурността на доставките в случай на криза, задължително и изключително чрез инфраструктури, намиращи се на националната територия. В конкретния случай запитващата юрисдикция следва да провери дали възможността, предоставена от националната правна уредба на компетентния орган, да вземе предвид „другите инструменти за модулация“, с които разполагат съответните доставчици, им гарантира реална възможност да изпълняват задълженията си на регионално равнище или на равнище Съюза.

По съдебните разноски

49 С оглед на обстоятелството, че за страните в главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

1) **Член 8, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 994/2010 на Европейския парламент и на Съвета от 20 октомври 2010 година относно мерките за гарантиране на сигурността на доставките на газ и за отмяна на Директива 2004/67/ЕО на Съвета трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която налага на доставчиците на природен газ задължение за съхранение**

на природен газ, чието приложно поле включва клиенти, които не са сред изброените в член 2, втора алинея, точка 1 от този регламент „защитени клиенти“, стига да са спазени условията, предвидени в първата от тези две разпоредби, което запитващата юрисдикция трябва да провери.

2) **Член 8, параграф 5 от Регламент № 994/2010 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която налага на доставчиците на природен газ да спазват задълженията си за съхраняване на запаси от природен газ, за да се гарантира сигурността на доставките в случай на криза, задължително и изключително чрез инфраструктури, намиращи се на националната територия. В конкретния случай запитващата юрисдикция следва да провери дали възможността, предоставена от националната правна уредба на компетентния орган, да вземе предвид „другите инструменти за модулация“, с които разполагат съответните доставчици, им гарантира реална възможност да изпълняват задълженията си на регионално равнище или на равнището на Европейския съюз.**

Da Cruz Vilaça Levits Borg Barthet

Berger Biltgen

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 20 декември 2017 година.

Секретар на Съда
A. Calot Escobar

Председател на пети състав
J. L. da Cruz Vilaça